Πιστεύω στο Θεό, στην εκκλησία δεν πηγαίνω (Αρχιμ. Αθηναγόρας Καραμαντζάνης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Ιουνίου, 2011

«Πιστεύω στον Θεό καλύτερα από τον καθένα, αλλά στην Εκκλησία δεν πηγαίνω. Μα πώς να πάω, αφού εκείνοι που πηγαίνουν, κληρικοί και λαϊκοί, δεν είναι καλύτεροι μου;»

Θ' απαντήσω πρόθυμα και με πολλή αγάπη στον αδελφό, που μου υπέβαλε αυτή την ερώτηση αν και φοβάμαι ότι είναι πάρα πολλοί οι ισχυριζόμενοι τα ίδια, αλλά και λυπούμαι διότι δεν θα συμφωνήσω με τους ισχυρισμούς αυτούς.

Και πρώτα-πρώτα η φράση «πιστεύω καλύτερα από τον καθένα» είναι λόγος «μέγας σφόδρα». Δεν πρέπει να την λέει κανείς για τον εαυτόν του εύκολα. Αλλά και εάν αυτό το ευχάριστο όντως συμβαίνει, τότε αποτελεί πρόσθετο λόγο, για να μην απέχει κανείς από την Εκκλησία.

Στην Ορθοδοξία ζούμε και λατρεύουμε το Θεό όχι ατομικά, αλλά εκκλησιαστικά. «Συν πάσι τοις αγίοις». Γι' αυτό και όσο πιό πολύ αγαπά κανείς το Θεό, τόσο και περισσότερο αγαπά να εκκλησιάζεται και να μετέχει στις λατρευτικές συνάξεις. Δεν υπάρχει άγιος που να μην λαχταρούσε για τον Οίκο του Θεού. Ο Δαυίδ, καίτοι βασιλεύς, έλιωνε κυριολεκτικά από τον ιερό πόθο: «ως αγαπητά τα σκηνώματα σου Κύριε των δυνάμεων, επιποθεί και εκλείπει η ψυχή μου εις τας αυλάς του Κυρίου» έλεγε (Ψαλμ. 83). Ο δε Κύριος Ιησούς Χριστός, ως άνθρωπος, δεν παρέλειπε ποτέ να παρευρίσκεται στην δημόσια λατρεία του Ισραήλ το ίδιο και οι Απόστολοι, εφαρμόζοντες ρητή εντολή του Θεού «Εν Εκκλησίας ευλογείτε τον Θεόν».

Είναι γεγονός ότι η πίστη, η ευλάβεια και ο πόθος του Θεού δεν κρύβονται, αλλά διά της εξωτερικής λατρείας φανερώνονται και ενισχύονται. Η πίστη η χριστιανική δεν είναι μια ιδέα, που την έχει κανείς καταχωνιασμένη μέσα του, αλλά μια ζωή, που σφύζει και ενεργοποιεί τον όλον άνθρωπο. Δεν έχουμε πιστές ιδέες, αλλά πιστούς ανθρώπους, που βιώνουν την πίστη τους μαζί με τους άλλους. Άλλωστε σε καιρό ελευθερίας γιατί να είναι κανείς κρυπτοχριστιανός;

Ο Αγ. Ιάκωβος ο Αδελφόθεος ερωτά: «Συ πίστιν έχεις; δείξον μοι την πίστιν σου εκ των έργων σου (Ιάκ. Β' 18). Και εμείς λέμε: «δείξον μοι την πίστιν σου εκ... του

εκκλησιασμού σου». Διότι εμείς οι Ορθόδοξοι όταν συνερχώμεθα «εν εκκλησίαις» ομολογούμε και διακηρύττουμε ακριβώς αυτή την πίστη μας, που μας σώζει. Συνειδητοποιούμε συγκλονιστικά το γεγονός ότι εμείς αποτελούμε την Εκκλησία, δηλ. το θεανθρώπινο σώμα του Χριστού και βιώνουμε την μυστική, αλλά πραγματική ένωσή μας μ' Εκείνον. Αυτός δεν είπε: «ου εισί δύο ή τρεις συνηγμένοι εις το εμόν όνομα, εκεί ειμί εν μέσω αυτών»; (Ματθ. ΙΗ' 20).

Οι πιστοί, μετέχοντες στην Θ. Λειτουργία της Εκκλησίας δεν είναι πλέον μόνοι και διασπασμένοι, αλλά ενωμένοι οργανικά σ' ένα σώμα. Κι αυτή η ενότητα είναι η μεγάλη δύναμη της Εκκλησίας, έναντι όλων των δυνάμεων του σκότους. «Σπουδάζετε ουν πυκνότερον συνέρχεσθαι εις ευχαριστίαν Θεού και δόξαν. Όταν γάρ πυκνώς επί το αυτό γίνεσθε καθαιρούνται αι δυνάμεις του Σατανά και λύεται ο όλεθρος αυτού...» (Αγ. Ιγνάτιος).

Στην ευχαριστιακή σύναξη (Θ. Λειτουργία) όλοι μαζί «εν ενί στόματι και μια καρδία» δοξάζουμε και ευχαριστούμε τον Ευεργέτη μας Θεό, πανηγυρίζουμε την Ανάσταση του Χριστού, προγευόμεθα εσχατολογικά τον ερχομό Του (Α' Κορ. ΙΑ' 26) και την μέλλουσα βασιλεία Του, τρώγοντες και πίνοντες από το Κοινό Ποτήριο, το σώμα και το αίμα Του. «Στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, καθώς ο Χριστός ανακλίνεται στους άρτους της προθέσεως, καθώς διδάσκει μέσα από τις σελίδες του Ευαγγελίου, καθώς σταυρώνεται πάνω στην αγία Τράπεζα και ανασταίνεται μέσα στο δισκοπότηρο, μπαίνουμε στο χρόνο του Θεού και η ψυχή μας αναγαλλιάζει, διότι νοιώθει να χορταίνει αιωνιότητα».

Στην Θ. Λειτουργία του Μ. Βασιλείου παρακαλούμε: «ημάς δε πάντας τους εκ του ενός άρτου και του ποτηριού μετέχοντας ενώσαις αλλήλοις εις ενός Πνεύματος Αγίου κοινωνίαν». Κατά τον Εκκλησιασμό των Χριστιανών πραγματοποιούνται αισθητά και οι μεγάλες υποσχέσεις του Χριστού προς τους πιστούς ότι εισακούει καλύτερα τις προσευχές τους (Ματθ. ΙΗ' 19) και ότι αυτός μας αναπαύει από τον κόπο και μόχθο της ζωής (Ματθ, ΙΑ' 28).

«Καμιά Κυριακή δεν μπορεί να' ναι συννεφιασμένη εφ' όσον αρχίζει με την Θεία Λειτουργία». (Ν. Πεντζίκης).

Οι Εκκλησίες είναι τα λιμάνια του Θεού μέσα στον φουρτουνιασμένο κόσμο μας. Ωραιότατη είναι η παρομοίωση του Αγ. Χρυσοστόμου «καθάπερ λιμένας εν πελάγει, ούτω τας Εκκλησίας έπηξεν ο Θεός, ίνα από της ζάλης των βιοτικών θορύβων ενταύθα καταφεύγοντες, γαλήνης μεγίστης απολαύωμεν».

Ας έλθουμε όμως και στο δεύτερο ισχυρισμό πολλών, ότι αυτοί που εκκλησιάζονται δεν είναι καλύτεροι από τους άλλους. Και αυτός ο ισχυρισμός δεν δικαιολογεί την αποχή μας από την Εκκλησία, για τους εξής λόγους: α) Εμείς δεν γνωρίζουμε, αλλ' ο

Θεός, ποιοί είναι οι πραγματικά καλοί και ποιοί οι πραγματικά κακοί. Εμείς στην κρίσι μας συνήθως σφάλλουμε. Δεν πρέπει λοιπόν να κρίνουμε, β) Ρωτάται: εάν ήσαν καλύτεροι οι εκκλησιαζόμενοι δεν θα υπήρχε πρόβλημα; Μήπως θα βρίσκαμε τότε άλλη πρόφαση; γ) Η αξία της Εκκλησίας δεν έγκειται στο ποιόν αυτών που συμμετέχουν στις συνάξεις -κληρικών και λαϊκών- αλλά στις δυνατότητες που παρέχει να μεταμορφωθεί ο άνθρωπος και χρησιμοποιώντας τις ευκαιρίες αυτές να υποστεί την «καλήν αλλοίωσιν». Αλλά φαίνεται πως τις δυνατότητες αυτές δεν τις χρησιμοποιούν όλοι. δ) Η Εκκλησία στην ανθρώπινη πλευρά της έχει και μέλη που νοσούν. Αυτά όμως τα μέλη δεν τα αποβάλλει, εξ αγάπης, έως ότου θεραπευθούν. Γι’ αυτό όλοι έχουμε τη θέση μας στην Εκκλησία, επειδή όλοι νοσούμε, ε) Λες ότι αυτοί που συχνάζουν στην Εκκλησία δεν είναι καλύτεροι από τους άλλους. Σκέψου όμως πόσο χειρότεροι θα ήταν αν είχαν διακόψει κάθε δεσμό με την Εκκλησία;

Ο κατά Κυριακή ή εορτή εκκλησιασμός μας, δίνει μία άλλη διάσταση στη ζωή. Μας θυμίζει ότι δεν είμαστε μόνον παραγωγικές μηχανές, μόνον ύλη, αλλά έχουμε μία άλλη καταγωγή και ένα θείο προορισμό. Μας καταξιώνει σαν ανθρώπους και σαν Χριστιανούς. Σπάει τη ρουτίνα της εβδομάδος και δίνει στη ζωή γιορτινό χρώμα. «Όταν ο άνθρωπος δεν έχει εορτές, η ψυχή του δεν εξαγιάζεται και η ζωή του καταντάει μία τόσο γκριζωπή καθημερινότητα, που σου έρχεται να ουρλιάζεις» (π. Α. Ντούτκο)

Σε μια εποχή που απειλούν να μας αφανίσουν τα παντός είδους «ραδιενεργά νέφη» δεν μας συμφέρει ν’ αποκοπτώμεθα από τον «ομφάλιο λώρο» της υπάρξεώς μας, που είναι η Μάννα μας Εκκλησία.

(Αρχ. Α. Καραματζάνη, "Οι Πατέρες και τα προβλήματα της ζωής μας", εκδ. Ι. Μ. Αγ. Αθανασίου Κολινδρού, 1988)

(*Πηγή ηλ. κειμένου: vatopaidi.wordpress.com)*